

Självmondsbrev

Om du läser det här är det förmodligen det sista du hör av mig, men var inte ledsen för det. Föreställ dig att jag är på vinden, och att stegen dit gick sönder på vägen, så att jag inte kan komma ner igen, men jag kan hela tiden se din minsta rörelse… Jag ser den första tåren du faller för mig, och jag kommer se den sista också.

Jag ser dig. Hela tiden.

Kommer du ihåg sommaren -03 då vi satt på den där kullen bakom lekplatsen där grannens ungar alltid härjade? Och att det kom en fotboll flygande som slog ner mitt vinglas över hela min nya skjorta? Hade inte du funnits där vill jag inte veta vad som hade kunnat hända… Men det var det jag gillade med dig. Du gav en lugnande effekt med bara din närvaro, jag var så trygg när dina små händer låg kupade i mina. Dina andetag var som droger för min själ, och din röst värmdde mig alltid på kalla nätter.

Kommer du också ihåg den där kvällen när vi bråkade om disken, och jag slog på stereon på högsta volym, där tjejen på radiokanalen fick en nysattack och vi bara skrattade åt allt? Fan vad jag älskade dig då…

Saknad är ett starkt ord… Jag tror aldrig jag har sagt det på allvar förrän nu, men älskling, jag saknar dig verkligen.

I början var jag arg. Jag förstår inte varför du inte sa något innan du…
[Lång tystnad]

Varför hoppade du?

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Patrick K med Poeter.se id #15679 innehar upphovsrätten